

СВЯТКУВАННЯ НА ЧАЙЦІ

Початок на 1 стор.

Традиційно в останню неділю червня в Україні проходить святкування Дня молоді – свято всієї України. Ця дата відзначається щорічно в останню неділю червня відповідно до Указу Президента України від 22 червня 1994 року N 323/94 «Про День молоді». Свято було встановлено «На підтримку ініціативи молодіжних об'єднань і організацій України».

Бой середньовічних рицарів – на спортивному комплексі «Чайка»

25–26 червня молодь Київщини відзначила це свято, яке відбулося в улюбленому місці відпочинку – спортивному комплексі «Чайка». В заходах взяло участь близько 6 тисяч молодих людей, які приїхали з різних районів та міст Київської області.

Організатором заходу стала Київська обласна державна адміністрація – голова М.А.Заславський, сільська рада Петропавлівської Борщагівки – голова О.І.Кодебський, оргкомітет комунального підприємства КП «Благоустрій», супермаркет будівельних матеріалів – «Епіцентр».

Розповідає О.І.Оболонський – заступник сільського голови з вико-

навчої роботи Петропавлівсько-Борщагівської сільської ради:

– Цьогорічні святкування тривають два дні, починаючи з суботи, та закінчуються святковим феєрверком, шоу й дискотекою діджеїв до ранку наступного дня.

Буде охоплено три майданчики: перший – стадіон, на якому встановлять літню сцену, другий – площа біля стадіону, третій – площа перед входом до мотодрому «Чайка».

Багато зусиль ми доклали, щоб організувати це свято. Було задіяно

покоління до дії, вирішувати проблеми, які виникають на шляху встановлення молоді особистості.

Обласна і районна адміністрація завжди буде заохочувати людей до таких свят. Багато організаційних установ було підключено до цього заходу і я радий, що все вийшло на гідному рівні. Бачу, що молодь радіє. Я всім задоволений, хоч погода нас підвела, проте, думаю, що ми свято відзначимо належно. Велике спасибі всім, хто взяв участь у цьому святі. Ми і надалі будемо проводити такі заходи та вдосконалювати їх.

А розпочалося свято із цікавих конкурсів, які одразу захопили молодь – бої на водяних пістолях, відкритий турнір з пейнтболу, зона лицарів «Орден рицарського об'єднання «Камелот», де вивчають давню історичну культуру, бій на подушках, боді-арт, картинг, бої сумо, бампербол (змагання з футболу в прозорих сферах). Компанія «Кока-кола» провела інтерактивні розважальні ігри, фестиваль «Break dance» – показові виступи колективів Київської області. Також на території мотодрому були розташовані торгові точки павільйонів, які частували гостей добрими стравами.

На святі також виступив А.Й. Присяжнюк – голова обласної державної адміністрації:

– Масові заходи, які орієнтовані на молодь, ніколи не втрачали своєї актуальності. Це пов'язано з тим, що молодь є найактивнішим прошарком суспільства та найбільш енергійною його складовою. Святкування Дня молоді проводиться з метою залучення дітей, підлітків та молоді до змістовного проведення вільного часу, популяризації краси та творчості, для виявлення розвитку та вдосконалення талантів серед молоді, створення атмосфери духовності, любові, взаємодопомоги та взаєморозуміння, як альтернативу злочинності, наркотику та алкоголізму.

На заході були вручені премії, почесні грамоти (за номінаціями), подяки Київської обласної державної адміністрації і Київської обласної ради.

На урочистому концерті виступили: гурти та творчі колективи – «Село

Поєдинок на мечач – захоплення видовищне

і люди», «Вместо сна», «Дримба-ДаДзига» і також виступ хедлайнерів заходу, гурту «Танок на майдані «Конго»». З хореографічних колективів: ансамбль «Нарнія», який вже давно користується успіхом у молоді. Виступали солістки: Бела, А.Лемківська, Л.Бугар. Діджеї підготували велику концертну програму, музичні сети від Олександра Галицького, Дениса Конобеева, Маріка Росса, які всім дуже сподобалися.

А загалом свято пройшло в атмосфері молодіжного драйву, який ніколи не згасне, поки ти ще молодий. День молоді – це свято, на якому хочеться завжди бути. Тож традиція кожен рік його відзначати – це добра традиція для всіх!

Тетяна СИДОРЕНКО

Пейнтбольні бої: за перемогу борюється кожен

22 червня – День скорботи і пам'яті

І ГНАЛИ НАС НА ЧУЖИНУ...

Багато горя, потрясінь, поневірянь принесла нашому народу Велика Вітчизняна війна. Чимало наших земляків загинуло на полях битв, стали інвалідами, втратили близьких, рідних, родичів. Але є й ті, кому довелося, по суті, бути рабами фашистських окупантів, які насильно вивезли наших односельців на примусові роботи до Німеччини.

Серед них – Параска Митрофанівна Костенко, котра народилася 14 жовтня 1926 року в Петропавлівській Борщагівці. У квітні 1942 року вона була вивезена з рідного села до міста Галля, села Райдебург. Там їй до 1945 року довелося працювати в полі, хазяїном якого був Еріх Вільсенан. Зараз Параска Митрофанівна проживає по вулиці Кооперативній, 17.

А от Наталія Макарівна Шеремет (в дівочтві Босай) 1920 року народження, була примусово вивезена 1942 року з рідного села Тарасевичі, що в Київській області. Назви села, в якому їй до осені 1945 року довелося працювати на льонівій фабриці, вже й не пам'ятає. Знає лише, що це поблизу міста Дюлькіна, в якому була розташована фабрика. Ім'я начальника табору теж закарбувалося в пам'яті жінки – Нікітос. Наталія Макарівна проживала по вул. Мельниченка, 30, села Петропавлівська Борщагівка.

Тяжкі випробування випали й на долю Олени Федорівни Демиденко (Захарченко), 1924 року народження, також уродженки Петропавлівської Борщагівки. З рідного села її забрали до Німеччини в 1942 році. Важка польова робота в селі Райдебург, що поблизу міста Галля, тривала до переможного 1945 року. Хазяїна звали

Курт Вантлер. Повернулася наша землячка до рідного села, мешкала на вул. Чкалова, 45-а.

Така ж доля у Параски Іванівни Лисаченко (Дараган), котра народилася 3 липня 1925 року. Її примусово вивезли до Західної Німеччини в 1942-му. Їй довелося важко працювати в полі на Фрідріха Ганса та його дружину Елізу. Місце проживання – вул. Кооперативній, 47.

А Марія Лук'янівна Дубас (в дівочтві Полукарова), що народилася 20 листопада 1921 року в селі Личанка Макарівського району, 21 червня 1942 року була вивезена та потрапила на завод Вайзенфельс. Там Марія Лук'янівна пробула 2 місяці, звідти вдалося втікти. Та дістатися Батьківщини не вдалося – її зловили і направили на територію Освенцима – Бжезінки. Там постригли, накололи номер «19964». У 1944 році Марію Лук'янівну перевезли в

табір Гросрозен, де зустріла в 1945 році своє визволення.

Серед наших земляків в особливому ряду ім'я Софії Павлівни Гаврилюк (Клименко), котра народилася 9 квітня 1925 року в Петропавлівській Борщагівці. Дівчиною її було захоплено та вивезено з рідного села 5 травня 42 року. Спочатку потрапила до села Крозгайн, що неподалік міста Дрезден. Звідти, дещо пізніше, хазяїн Кот-Леше забрав до села Пошець. Допомогаючи сім'ї Кот-Леше по господарству, Софія Павлівна дізналася, що дружину хазяїна звать Фріда, імена дітей – Алінісі та Кенет. До 1945 року працювала на родину бауерів наша землячка. Нині вона живе у Петропавлівці – по вул. Шевченка, 57.

Коли розпочалася війна Г.М.Цимбалюк-виповнилося лише 13 років. Це було в Хмельницькій області Красилівського рай-

оні. В їхнє рідне село Волицю прийшли німецькі окупанти. Тож згодом – також примусові роботи: забрали з рідного села до населеного пункту Альфавельтен, що поблизу міста Форгель Стлейштайн. У хазяїна довелося працювати по господарству. Нині проживає по вулиці Шевченка, 58 – у Петропавлівці.

А Ганна Дмитрівна Мейта (Мельниченко) народилася у селі Брилівка, Ставищанського району 22 жовтня 1925 року. В травні 42 року її забрали з дому до чужої країни, до міста Рузсдорф. Там працювала на військовому заводі. Нині живе на вул. Горького, 15.

Ольга Савівна Мироненко (Петренко) народилася 28 серпня 1922 року в селі Кобища, Бобровицького району. Її захопили у 5 травня 1942 року в Петропавлівці і відправили до села Кляйдимік, що поблизу Дрездена. Працювала по господарству на хазяїна Вальтер-Дошеля до 1945 року.

Христя Євминівна Шпаченко, уродженка Петропавлівської Борщагівки, народилася 24 червня 1920 року. З рідного села її було вивезено у квітні 42-го. Потрапила в сім'ю, що жила в селі Ашара поблизу міста Готто. Господаря було вбито на війні. Тому роботи вистачало. Зараз наша землячка живе на вул. Шорса, 61.

Таким чином, як бачимо, чимало наших земляків зазнали неабияких страждань на чужині. І цей тягар війни, який вони перенесли стійко, зробив їх багатостраждальну долю опаленою війною. Та сільська рада, земляки, друзі не лишили їх в біді. А шана і повага до «остарбайтерів» лише зростає...

Михайло ГРИЩЕНКО